

[Kjær Rasmussen.]

peløs bør ikke medføre, at man forvandles til et objekt for private profitinteresser.

Vi kan altså ikke medvirke til lovforslagets gennemførelse.

Hanne Reintoft: Det er unægtelig efterhånden gået op for folket, at regeringen synes, der skal spares. Det er også gået op for alle, at det ikke er dem, der tjener de store penge, der skal spare, de, der tjener på jordprisernes stigninger, på huslejeforhøjelserne, de, der lukrerer på de skatteafskrivningsregler, der legaliserer skattesnyderiet, og de, der nyder godt af regnen af friaktier. Med truslerne om indgreb i lønforhandlingerne på arbejdsmarkedet, med den hårde tone over for tjenestemændene er det nok tydeligt gået op for den almindelige lønmodtager, at det er ham, der skal betale.

Men jeg tror alligevel ikke, nogen havde forestillet sig, at det også skulle ramme de allermost udsatte grupper i vort samfund. Når man ser socialministerens forslag — ja, man må vel næsten sige, at betegnelsen „socialminister“ ikke længere dækker denne form for ministeriel virksomhed — er man da klar over, at der simpelt hen ingen grænse er for, hvad man vil byde de mest udsatte grupper i vort samfund, og det går også op for enhver, hvor smålig denne politik er. „Smålig“ er netop ordet. Den er hensynsløs og asocial, men den er først og fremmest smålig.

Samtidig må det siges, at der unægtelig skal spidsfindighed til at finde ud af denne måde at gøre dagliglivet endnu surere for folk på. Fantasien mangler tilsyneladende ikke, men den er unægtelig omvendt proportional med den manglende sociale forståelse.

Når vi nu ser på forslaget om at indskrænke over for de 80-årige folkepensionister, tager regeringen sig efter min mening nærmest tragikomisk ud. Der er bare det ved det, at for de skrøbelige gamle, der i deres høje alderdom med alle dens besværligheder skulle have lidt ekstrahjælp, er det tragisk og ikke spor morsomt. Det er ganske vist et lille beløb, der tages fra de kommende 80-årige, men det er på mange måder et nødvendigt beløb. Man kan ikke som fru Clara Munck gjorde, argumentere med, at det ikke er nødvendigt, fordi de 60-årige skulle have lidt mere til lommepenge. Man

kan godt have særlige behov, hvis man er invalid som yngre. Derefter kan der være en periode som ældre, hvor man, fordi man har etableret sit hjem osv., ikke behøver så meget. Men det betyder ikke, at man, når man bliver 80 år og meget gammel og meget skrøbelig, ikke kan have brug for fornyet ekstrahjælp. Det ene kommer sandelig ikke det andet ved.

Det kan heller ikke undskyldes med, at nydes der kommunal hjemmehjælp. Det er rigtigt, det gøres der; men folk i så høj en alder har næsten alle skrøbeligheder og besværligheder, ikke mindst med at bevæge sig, og disse ekstra penge er for mange gamle netop ofte det absolut nødvendige beløb, hvis de skal kunne bevæge sig omkring og besøge børn og børnebørn eller f. eks. de forskellige virksomheder for ældre. Det er tit nødvendigt for dem, fordi de offentlige transportmidler er for besværlige at benytte; der mangler elevatorer osv. ved S-togsstationerne, de er ikke venligt indrettet over for gruppen af ældre mennesker.

Dette lille forslag kan derfor i al sin ondskabsfuldhed komme til at betyde ekstra isolation og ekstra bitterhed hos en række gamle mennesker i de samme år, hvor vi netop står og taler om at trække de ældre i vort samfund ud af isolationen. Jeg vil indrømme, at det er meget fikst fundet på, for det er let at tage det fra dem. De er som regel for trætte til at protestere. De har ingen pressionsmidler, de har næppe kræfter til at møde op og gøre forestilling over for socialministeren, udrangeret som de åbenbart er af et samfund, der ikke føler den respekt for deres alderdom, som var naturlig. Det er trods alt på baggrund af deres slid og arbejde, at den relative velstand er nået, og de, der får glæde af denne velstand — jeg indrømmer, det bliver stadig færre, der får stadig større glæde af den — havde ikke kunnet skrabe til sig, som de gør, hvis ikke den ældre generation havde lagt grunden.

Jeg blev flov, da jeg hørte om forslaget. Jeg synes, det er pinagtigt og asocialt, og jeg tror, at mange føler som jeg, at det ikke bare er en politisk sag, men en sag, der ligesom stempler alle voksne arbejdsdygtige mennesker i dette land med denne rammen ud efter en svag og skrøbelig gruppe. Jeg tror, mange mennesker skammer sig over, at